

“Sevgili Arsız Ölüm” Adile Günden’in Anısına Saygıyla ...

M. Tayfun Gülle *

Latife Tekin’in aynı adlı romanını (Tekin, 1983) okuduğumuz yıllarda birbiri ile zıt bu iki terimin bir arada kullanılması ilgimi çekmişti. 12 Eylül sonrasının siyah beyaz yıllarının ortasında Türkiye’nin içinde bulunduğu siyasal ve ekonomik boşluk ortamında ölüm, herkese olduğundan daha da yakındı. Yazar, bu kaos ortamındaki duygularını annesinin sesi ile içselleştirerek ölümü kurtuluş gibi gördüğü için ‘sevgili’, kaçınılmaz randevu olması nedeniyle de ‘arsız’ olarak nitelendirmişti.

Yasak kitap kavramının çelişkisi içinde yaptığımız okumaların yanı sıra üniversite yıllarına denk gelen bu ortamda yapabildiğimiz işlerin başında mesleğimizi en iyi şekilde yorumlayıp özümsemeye çalışmak geliyordu. Meslektaşları tanımaya çalışmak çabalarımız arasındaydı. Bu süreçte ilk kez “Kütüphane İşlemleri” dersinde tanıdık Adile hanımı. Konuk meslektaş olarak dersimize gelmiş ve Beytepe kütüphanesindeki uygulamalardan söz etmişti. Ardından mesleğe ciddi anlamda ilk adımı attığımız 1986 yılında Yükseköğretim Kurulu (YÖK) Dokümantasyon Merkezi’nde teknik işlerden sorumlu yönetici yardımcısı olarak karşımızdaydı. Yaklaşık 8 yıl birlikte çalıştık. İş bilgisi, olağanüstü sabrı ile birleşince ortaya çıkan profesyonel yaklaşım hepimizi etkilerdi. O yılların koşullarında yaklaşık 10.000 süreli yayının seçim ve sağlamasına kadar geçen her evresinde işin yüzde seksen oranında yükünü çekmek ve haftada bir kez de asıl görev yeri olan Beytepe Merkez Kütüphanesine gitmek kolay kolay herkesin üstesinden geleceği işler değildi kanımca. İşini yaparken bizleri ihmal ettiğini hiç anımsamıyorum, ilk gençlik yıllarını süren meslektaşlarının zaman zaman deneyimsizlikten kaynaklanan sorunlarını çözmek için saatlerce konuşması, kendisini istemeyerek te olsa üzdüğümüz zamanlarda dahi bize kızmamasının ne anlama geldiğini henüz anlıyorum desem yalan olmaz.

1983-1994 yılları arasında emek verdiği YÖK’teki işinden ayrılma aşamasında sergilediği onurlu duruşu unutamam. Bu duruş, hepimize örnek olmuştur. YÖK sonrası süreçte çok sık görüşemedik. Beytepe’deki görevine tam zamanlı dönüşü ve ardından Üniversite ve Araştırma Kütüphanecileri Derneği’nde (ÜNAK) başkanlığa kadar yükselen sivil toplum örgütçülüğü sayesinde meslek camiasında kendisini neredeyse tanımayan kalmadı. Çalışma ortamlarımız ayrılınca Adile hanımın bir amirden öte bir dost, değerli bir arkadaş olduğunu anladım. Anadolu’da sıklıkla bilinen, dostlukların yolculukta ya da içki masasında belli olacağı deyimini Adile hanımla kanıtlamış olmanın

buruk mutluluğunu yaşıyorum.

Yaşamın ne kadar keskin olduğunu Adile hanımı kaybedince bir kez daha anladım. Her ölüm erken ölümdür ancak Adile hanımınki çok erken oldu. Kendisini ayaktayken en son 6 Ocak 2005 tarihinde yine YÖK'ten mesai arkadaşımız, meslektaşımız Leyla hanımın cenazesinde gördüm. Zorlanarak yürüyor ama acısını belli etmiyordu. Daha sonra 15 Şubat günü Hacettepe Hastanesi'ndeki odasında gördüm. İsteğini sorduğumda "dua edin" demişti. Enfeksiyon kapar düşüncesiyle tekrar gidemedim ve acı habere hazırlıklı olma rağmen duyunca metanetimi koruyamadım. Çok üzgünüm, kelimeler üzüntümü ifade etmeme yetmiyor. Yaşamayı sevmek, yaşama bağlı olmak hastalıkları yenemiyorsa çaresiz ölümün arsızlığına boyun eğeceğiz. Leyla Turgut'u, Mustafa Güzelgöz'ü peşpeşe aramızdan ayıran arsız ölüm Adile hanımı da aldı. Toprağa verdiğimiz günün ertesi sabahı kuş sesleriyle uyandım ve aklıma gelen dizeleri çok uzaklardaki bir arkadaşımınla paylaştım.

"kuşlar ötmeye başladı,
güneş yine doğdu,
hayat devam ediyor,
vay gidene..."

Önünde saygıyla eğildiğim anısını yaşatacağız, ruhu yıldızlar içinde olsun...

KAYNAKÇA

Tekin, Latife.(1983).*Sevgili arsız ölüm*. İstanbul: Adam Yayınları.